

шаме Ефремова гласъ изъ съседния шатъръ, ораторствува въ
съ ординарцитѣ. Генерала кипна и проводи да го викатъ.
„Какъ си вий позволихте да не изпълнявате мойгѣ заповѣди,
капитане“? — „Азъ повѣрихъ цѣпъта, ваше превъсходите-
ство“! отговаря пренаивно капитанъ Ефремовъ. Това досущъ
извади изъ търпение Сголѣтова, той му заповѣда тозъ часъ
да вжрви и, до дѣто необиколи всичката цѣпъ, да не се осмѣ-
лява да се върща назадъ. Като гледамъ че Ефремовъ се
затруднява и отъ желание да му помогна, азъ си взехъ сбогомъ
отъ генерала, качихъ се на коня, посвѣтвахъ на капитанъ
да направи същото и тръгнахме заедно да обикаляме. Слѣдъ
преглеждането аванпостовѣтъ на 1-та дружина и пѣхотния
баталионъ, опѣтихме се къмъ 3-та и 4-та дружини; тузъ
също постовѣтъ се държатъ въ добъръ рѣдъ, никой не спи,
всички на шрекъ (черкеското нападане трѣбва да имъ служи
за урокъ). На върщане, когато се спустнахме вече на пѣ-
теката, която води отъ Зелено Дърво къмъ Стоманеци, менъ
ми хрумна да се пошегувамъ съ капитана Ефремова. На-
вжрвахме единъ слѣдъ други, азъ напѣдъ, слѣдъ мене Ефре-
мовъ, а отъ дирѣ двама конници отъ българското опѣлчение;
пѣтя азъ знаехъ добръ, а коня ми макаръ и старъ, нѣ въ-
ренъ. Азъ се отдѣлихъ, безъ да ме съгледа Ефремовъ, малко
напѣдъ, а като се скрихъ отъ закривяването на пѣтя задъ
шумака, ударихъ коня и тжртихъ да бѣгамъ; Ефремовъ,
като незнае пѣтя, че и не се рѣши да ме стига съ бѣгъ,
а прѣдпочете да ми се моли отдирѣ: де — Прерадовичъ!
спри се! спри се, за Бога! дѣ си? и т. н.; като
го напѣдварихъ на $\frac{1}{2}$ верста, спрѣхъ се да слушамъ; до
моя слухъ се носѣтъ нѣкакви диви викове на капитана и
страшнитѣ му псувни, съ които той обсираваше невиннитѣ
въ нищо конници.

Подкарахъ коня напѣдъ и се спрѣхъ да пренощувамъ
въ Стоманеци на старото огнище, понеже влажността, мѣ-
глата и дребния дъждецъ правеха нощуването въ палатката
не до тамъ привлекателно.

А хълбока ме боли че боли!